

A mentési időnek 1⁰/₀-os csökkentése azt eredményezi, hogy 1⁰/₀-kal csökken az improduktív idő és ennek következtében az órák a következők szerint alakulnak:

Összes óra	944 016	100,— ⁰ / ₀
Ebből:		
produktív óra	779 757	82,6 ⁰ / ₀
improduktív óra	164 253	17,4 ⁰ / ₀
Improduktívból mentés	46 257	4,9 ⁰ / ₀

A produktív órák száma és az egy produktív órára eső termelési érték szorzata az új árbevétel $779\,757 \times 337 = 262\,778$ m.Ft

Az önköltség változása

A kutató-fúró vállalatoknál több alkalommal vizsgálat alá került, hogy milyen az állandó és milyen a változó költségek aránya. Az eddigi vizsgálatok és elemzések azt mutatták, hogy az összes költségekből 40⁰/₀-ot tesz ki az állandó és 60⁰/₀-ot a változó költség. A termelési érték növekedése csak az anyag költségek emelkedésével és az alapok (műszakfejlesztési, mentési alap) növekedésével jár.

Az elmondotak alapján az 1⁰/₀-os mentési idő csökkentése az önköltségre az alábbi hatással van:

Önköltség	214 434 m.Ft	100,— ⁰ / ₀
Ebből:		
állandó költségek	85 774 m.Ft	40,— ⁰ / ₀
változó költségek	128 660 m.Ft	60,— ⁰ / ₀

A változó költségek 1 ⁰ / ₀ -os növekedése a produktív idő javulása miatt	129 946 m.Ft	
Állandó költségek változatlanul	85 774 m.Ft	
Módosított önköltség	215 720 m.Ft	
Termelési érték a produktív idő növekedése miatt	262 778 m.Ft	100,— ⁰ / ₀
Módosított önköltség	215 720 m.Ft	82,09 ⁰ / ₀
Üzemi eredmény	47 058 m.Ft	17,91 ⁰ / ₀
Eredeti üzemi eredmény	45 378 m.Ft	17,46 ⁰ / ₀
Eredmény javulás	+ 1 680 m.Ft	0,45 ⁰ / ₀

A mentési idő 1⁰/₀-os csökkentése tehát 0,45⁰/₀-os eredmény javulást eredményez.

A módosult 262 778 m.Ft termelési érték 0,45⁰/₀-a 1 183 m.Ft a többlet nyereség.

Tekintettel arra, hogy a kutató vállalatok általában a többlet nyereségük 24⁰/₀-át tarthatják vissza nyereségrészesedés kifizetése céljából az 1 183 m.Ft következtében a viszatartható többlet nyereség 248 m.Ft

A négy vállalatnál az egy napi bérköltség 184 m.Ft

ami azt jelenti, hogy ha csak egy százalékkal sikerült csökkenteni a mentési időt, úgy a négy kutató fúró vállalat $248:184=1,54$ nappal több nyereségrészesedést fizethet ki a dolgozóknak.

VI. Összefoglalás

Az adatszolgáltatások hiányossága miatt nem tudtunk foglalkozni a súlyosági mutató (1 mentésre eső mentési munkaóra) alakulásával.

Feladatunk, hogy a jövőben az adatszolgáltatást úgy módosítsuk, hogy erre a fontos kérdésre is választ tudjunk adni.

Arra a kérdésre, hogy meddig és milyen időhatárig érdemes foglalkozni egy-egy fúrólyukban bekövetkezett műszaki baleset felszámolásával, véleményünk szerint, egyértelmű választ adni nem lehet. Ennek a kérdésnek az eldöntését, minden esetben megalapozott műszaki és gazdasági számítások alapján kell eldönteni és mérlegelni, figyelemmel arra, hogy a mentési órák számának növekedése milyen hatással van az önköltségre. El kell dönteni, hogy milyen költség kihatása van a terelesnek, vagy gazdaságosabb-e egy új fúrólyuk lemélyítése.

A műszaki baleseteknek sokoldalú és széleskörű elemzése révén segítséget kívántunk nyújtani egy olyan terület közelebbi megismerésére, ahol megfelelő műszaki szervezési intézkedésekkel, a technológiai fegyelem betartásával komoly gazdasági eredményeket lehet elérni. A földtani kutatási célokra eloirányzott pénzügyi kedetek takarékos felhasználásával több jobban megkutatott területet lehet a bányászat részére biztosítani és ezen keresztül az ország nyersanyag bázisát növelni.

A KUTATÓ FÚRÓ VÁLLALATOK UTÓKALKULÁCIÓJÁRÓL

Írta: Rádai Miklós

E sorok célja néhány elvi és gyakorlati probléma felvetésével ráirányítani a figyelmet a pontos és a tényleges adatokat tükröző utókalkuláció vezetésének fontosságára.

Tudjuk hogy a kutató fúrások ráfordításait jelenleg még abszolút pontossággal megtervezni és megállapítani nem lehet. Úgy véljük azonban, hogy hogy már most is megvannak a feltételei az olyan adatgyűjtésnek, amely a vállalat műszaki és gazdasági vezetésének hathatós segítséget nyújt, egy-

szersmind alapul szolgál arra, hogy a még kezdeti állapotban levő előkalkulációhoz jól értékelhető adatokat szolgáltatasson.

Mindamellet, hogy rendelkezünk elveiben megfelelő, kellően kidolgozott utókalkulációs rendszerrel, meg kell állapítanunk, hogy ezidő szerint még nem kapjuk meg az utókalkulációtól azt, amire joggal számítani lehet. Az a tapasztalatunk ugyanis, hogy a kiadott utasítások, így például a 11/1960. OFF utasítás végrehajtása formális és

egy-egy fúrólukak tényleges önköltsége, illetve az utókalkulációban kimutatott termelési költség között kisebb-nagyobb eltérés van.

Mielőtt foglalkoznánk az eltérések okaival, előrebocsátjuk, hogy a közvetett költségek vonatkozásában elvben elfogadjuk a pontatlansági tényezőket és alkalmazzuk a vetítési alapokat. Ugyanakkor azonban ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a közvetlen költségek valószerűen a megfelelő egységen (fúrólukak, fúrólukcsoport) legyenek kimutatva és így az utókalkulált termékegység legalábbis a közvetlen költségek területén a tényleges ráfordítást tükrözze.

Nézzük meg hogy az utókalkulált tételek közül a legfontosabb közvetlen költség, azaz az anyagköltség elszámolása, valamint a közvetetten elszámolt költségek közül „az egyéb költségek” legjelentősebbike a szállítási költség milyen problémákat vet fel.

Az anyagköltségek elszámolásánál részben az anyagutalványok pontatlansága következtében, másrészt az elszámolási rendszer hibájából olyan torzítások következnek be, amelyek miatt gyakran a z egész utókalkulált egység irreális adatokat tartalmaz. Például az Északmagyarországi Földtani Kutató-fúró Vállalat 20 314 munkaszámon elszámolt 30 617 Ft költséget, ugyanakkor az árbevétel 61 391 Ft volt. A feltűnően magas nyereség vizsgálatánál kitűnt, hogy az utókalkulációban anyagfelhasználás, azaz anyagköltség egyáltalában nem szerepelt. Nem szorul bizonyításra, hogy ilyen nagyfokú takarékoságról nincs szó, mégis műszaki becsléssel megállapítottuk, hogy a munka elvégzésénél minimálisan az alább részletezett anyagokat kellett felhasználni, illetve kellett volna elszámolni.

üzemanyagfogyasztás	1190,— Ft
cement	79,— Ft
3 fm szűrőcső 2"-os	555,— Ft
61.30 fm beléscső 2"-os	3114,— Ft
	4398,— Ft

A Mecseki FKFV Hidas 80-as számú fúrás elszámolt összköltsége 231 751 Ft, árbevétele 111 111 Ft volt. A veszteség műszaki okán kívül magas volt az anyagköltség, ennek vizsgálatánál megállapítottuk, hogy a 85 000 forint értékben kimutatott anyagfelhasználásból 50 pár rudazatkapcsoló, összesen 41 000 Ft értéket képvisel. Mivel a kapcsolók élettartama legalább egy év, azaz mecseki viszonylatban is 4—5 fúráshoz elegendő, egy munkahelynek a leterhelése nyilvánvalóan aránytalanul magas anyagköltséghányadot eredményez.

A két egymástól eltérő jellegű példából és számos példaként nem említett, de hasonló elszámolási hibából néhány következtetést kell levonnunk.

Azokban az esetekben amikor egy viszonylag zárt területen több kisebb-nagyobb fúrás lemélyítését kell elvégezni gyakoriak az átfedések, gyakran előfordul az is, hogy több munkahelyre kiszállított anyag és fogyóeszközfeleségek egy munkahely önköltségét terhelik. Ezek a hiányosságok a bizonylatolás hibáiból adódnak.

A felmerült költségek reális kimutatása több esetben azért nem valósul meg, mert egyes munkahelyekre kiterhelt anyagok nem használódnak el

és azok vagy közvetlenül továbbszállításra kerülnek más munkahelyekre, vagy a használt raktár közbeiktatásával ismét termelésbe kerülnek, azonban költségkihatás nélkül. Ez utóbbi esetben 3—4, vagy esetleg ennél több munkahely költségeit egy munkahely viseli.

A közvetlen költségnek a valóságnak nem megfelelő kimutatása az önköltség és árbevétel közötti tényleges különbözetet deformálja.

Nézzük meg a szállítási üzem fenntartási költségeinek, illetve a saját és idegen szállítási költségek felosztásának módjaitól összefüggő kérdéseket. Ismeretes, hogy a kutató fúró vállalatok a felmerült szállítási költségeket egy-egy munkahelyre oly módon osztják le, hogy az egyes munkahelyek érdekében felmerült — menetlevelekből ki-gyűjtött — kilométerek szerinti költségekkel az egyes munkahelyeket terhelik.

A szállítási költségek felosztása tehát a munkahely érdekében megtett kilométer arányában történik. E módszer látszólag reális, mégis kételkedni kell a pontosságában. Ha ugyanis a szállítóeszköz több munkahelyre szállít ki — és ezt meg is kell követelni a szállítási üzemtől — akkor már az egy-egy munkahely érdekében megtett kilométer pontosan nem állapítható meg, akkor sem, ha a menetleveleken szabályszerűen fel vannak sorolva a fúrólukak. Példaként említjük hogy ha az ellátó bázistól az első számú munkahely 60 km-re, a második számú 80 km-re a harmadik 85 km-re esik, akkor az ismertetett eljárással a középső munkahely viseli a legkiseb szállítási költség-részt. Ezt a pontatlanságot csak úgy küszöbölhetjük ki ha számtani átlagszámítással terheljük mindhárom munkahelyet.

Megítélésünk szerint a szállítási költségek elszámolási kérdését az előbb ismertetett módszerektől eltérően kell rendezni. Ha ugyanis a szállítási üzemek költség-gazdálkodását mint egy önálló üzemegység gazdálkodását vizsgálnánk, akkor egyrészt nagyobb súlyt helyezhetnénk a szállító részleg kihasználtságának fokozására és ily módon közvetve csökkenthetnénk az egy-egy munkahelyre eső szállítási költséget, de természetesen átalakulna a munkahelyek szállítási költségének elemzése is.

A szállítási üzem költségelemzése nem lebecsülendő, annál kevésbé, mert költségkihatásában az egész vállalat jövedelmezőségét jelentősen érinti. Tapasztalati számaink szerint az „egyéb költségek”-ből legalább 20—25%-ot tesz ki a szállítási költség. Az itt elérhető költségszint javulás, gazdaságossági szempontból tehát a vállalat egészére nézve nem közömbös. A szállítási üzem utókalkulációjának elemzése mellett lehetőség lenne a munkahelyi terhelések mechanikus szétbontására például úgy, hogy 1 forint anyagfelhasználásra eső szállítási költséggel terhelnénk a munkahelyet.

Az itt ismertetett költségtényezők kalkulatív kérdéseinek tisztázása után rátérhetünk az utókalkulációs elemzés fontosságának kidomborítására. Abból kell kiindulni, hogy az utókalkuláció nem öncél, hanem hivatva van a gazdasági és műszaki hiányosságok eltárására és ezen keresztül annak megállapítására, hogy a kivitelezés melyik szakaszában, melyik munkahelyen van szükség beavatkozásra ahhoz hogy a gazdaságos termelésben fennakadás ne legyen.

Ha kellően ellenőrzött és reális adatokat tartalmazó utókalkuláció áll rendelkezésünkre, akkor többéves adatgyűjtés után sor kerülhetne az előkalkuláció alapjainak a lefektetésére is. És ha ezt el akarjuk érni, akkor a legközelebbi feladatainkat a következőkben foglalhatjuk össze:

A kis- és közép-berendezések utókalkulációját egy-egy területi egységre csoportosítva kellene vezetni.

Gondoskodni kell az egyszer már elszámolt, de több munkahelyet kiszolgáló anyag- és szerzőmértékek arányos felosztásáról az érintett munkahelyek között. Egyszerűsíteni kell a szállítási költségek munkahelyekre való felosztását.

Rendszeressé kell tenni az utókalkulációk elemzését.

Személyszerint az üzemvezetőket, főfűrómestereket, esetleg az utókalkulációs vezetőket anyagilag érdekeltté kell tenni az utókalkulációs adatok helyességéért.

Többéves rendszeres adatgyűjtéssel elő kell készíteni a normatív kalkulációt, hogy sor kerülhessen az utókalkuláció teljesértékű, azaz az előkalkulált adatokkal történő összehasonlítására is.

Az itt kiragadott néhány probléma rendezése után az itt nem tárgyalt, de bizonyára nem kevés számú módszerbeli és technikai kérdés rendezésére van szükség ahhoz, hogy operatív számvitelünk ezen ága valóban hozzájáruljon a műszaki és gazdasági vezetés színvonalának emeléséhez.

AZ ORSZÁGOS ÁSVÁNYVAGYON MÉRLEG KÉSZÍTÉSÉNEK KÉRDÉSEI

Írta: dr. Mészáros Mihály

Megkezdődött minden év első felének egyik legnagyobb munkája, az évi ásványvagyon változásokról készülő mérleg összeállítása. Ez a munka az ország szinte valamennyi ipari kutatásokat végző geológusa bevonásával készül.

Az éves mérleg a kutató vállalatok munkájának összefoglalója. Megmutatja, hogy a tárgyi időszakban milyen munkát végeztek, mennyire tudták az ásványi nyersanyag készleteket növelni, vagy ismeretességi fokukat emelni.

A bányaföldtani szolgálatok szempontjából ugyancsak mérce, amely annak lemérésére szolgál, hogy a már felkutatott készleteket milyen mértékben használták fel, milyen hatásfokkal tudták a népgazdaság szolgálatába állítani. Jól sáfároltak-e a rájuk bízott nemzeti kincssel, az ásványi nyersanyagokkal.

Nem lesz érdektelen tehát, ha végigtekintünk az eddigi mérlegmunkákon és különösen az 1963. I. 1-i állapotú mérleg tapasztalatait elemezve és felhasználva, az 1964. évit még jobba tesszük.

Változások a mérleg tematikájában

Az 1954. évi ásványi nyersanyag mérlegutasítás kiadása óta kisebb-nagyobb változások voltak a mérlegben. Bővültek a szempontok. Legutoljára 1960-ban jött ki módosított mérlegutasítás, mely a készletek új csoportosítását (működő-, épülő bányák, bányaterületek, részletesen megkutatott tartalék területek, részletes kutatás alatti területek, előzetes és felderítő kutatás alatti területeket) írja elő.

Az új utasítás részletesen szabályozza a termelési veszteség kimutatását. A termelési veszteségeket fajták szerint csoportosítva kell elemezni. Így a fejtési mód sajátosságaiból, szabálytalan művelés miatt, földtani és hidrogeológiai, valamint gazdasági okokból származó fejtési veszteségeket kell kimutatni illetve elemezni.

Új, az előző mérlegekhez képest a minőségi táblázat, mely szerint a gazdaságossági szempontok szerinti felosztásban, vagyis műrevaló, pil-

lérral lekötött, nem műrevaló és tartalék készletek csoportjainak minőségét, illetve átlagminőségét kell részletesen kimutatni. Az átlagminőségen kívül a hasznos alkotó mennyiségének megadására is szükség van. A szilárd halmazállapotú ásványi nyersanyagoknál az éghető részek mennyiségét millió kalóriában a nem éghető alkotókat pedig tonnában. Ez azt jelenti, hogy köszeneknél általában millió kalóriát, hamut, illót tüntetnek fel. Ércek-nél a súlyozott átlaggal számolt fémtartalmat, nem érces ásványi nyersanyagoknál pedig az egyéb hasznos alkotók mennyiségét.

Az 1963. I. 1-i helyzet szerinti mérleg a NIM kérésére néhány új szemponttal bővült.

Külön soron mutatja ki a külfejtésre alkalmas készletek mennyiségét. Erre azért volt szükség, mert különösen energiahordozók tekintetében a külfejtéses termelés igen előnyösnek mutatkozik. A tervezés és termelés szempontjából igen fontos annak az ismerete, hogy milyen mennyiségű külfejtésre alkalmas szénkészlettel rendelkezik az ország. Az eddigi mérlegekből is ki lehetett ugyan ezt gyűjteni, de most éppen annak érdekében, hogy egyrészt ezt a gyűjtő munkát megtakarítsák, másrészt mégjobban felhívják a külfejtéses területek fontosságára a figyelmet, a külfejtéses készleteket az alap-mérlegek és az országos mérleg is külön kimutatja.

A külfejtéses készletek külön soron való kimutatása azt is elérte, hogy ezt a kérdést az illetékes kutatási és termelési szervek behatóbban megvizsgálhatják, ezáltal helyesebb, jobb képet kaphatunk az ország külfejtéses szénvagyonáról.

A reménybeli készleteket is meghatározták az 1963. I. 1-i állapotú mérlegmunkák során. Előljáróban ki kell hangsúlyozni a reménybeli készleteknek a kategorizált készletektől való szigorú elkülönítésének szükségességét. A reménybeli készletek csak a kutatásra váró területek kijelölésére, rangsorolására szolgálnak és nem kutatólétesítményekkel bizonyított kategorizált készletek.

A reménybeli szénkészleteket még 1959-ben

állapították meg, bár az érckészletek és más nyersanyagok reménybeli készleteinek meghatározása az elmúlt év folyamán is folyt. Ezeknek a készleteknek a mennyisége, illetve helyessége is évről-évre a kutatások előrehaladásával párhuzamosan változik. Szükség volt tehát a reménybeli készletek újból való felmérésére. Ezzel a kérdéssel különben az Országos Földtani Főigazgatóság a jövőben külön fog foglalkozni és a reménybeli készletek megállapítását rendszeressé kívánja tenni.

Az évi mérleg újabb nyersanyaggal bővült, mert az Építésügyi Minisztérium illetékes szervei az ország számbajöhető fontosabb kavics előfordulásainak készleteit is felmérték.

Talán kis jelentőségűnek tűnik a kavics mérleg megemlítése. Ha azonban meggondoljuk, hogy az országban folyó nagyarányú építkezések beton-kaviccslal való ellátása tekintélyes kavics termelést igényel és az sok esetben nehézségekbe ütközik, világossá válik, hogy a helyes gazdálkodás érdekében a kavicskészletek megállapítása és a változások rögzítése népgazdasági szempontból igen jelentős és elengedhetetlen.

A mérlegmunkák minősége

Ha visszatekintünk az eddigi mérlegmunkákra, azt tapasztaljuk, hogy egy állandóan felfelé haladó görbével lehet jellemezni a mérlegek minőségét.

Az első mérleg óta nagy fejlődés mutatkozik. Nemcsak a technikai részt illetően minden évben jobb és jobb a mérleg, hanem a készletekkel való foglalkozás, mint mondani szokás, a hozzáállás tekintetében is nagyarányú fejlődés van. Ez sok mindenben megnyilvánul. Így pl. Dorogon a Kerületi Bányaműszaki Felügyelőséggel együtt szinte minden tonna szenet figyelemmel kísérnek. Az I. aknában pl. 6000 t-s készletet sem engedtek visszahagyni és kötelezték az üzemet ennek lefejtésére. Vagy Ózdon a helyes termelési veszteség megállapítására a főtében visszamaradó szelvet vastagságát állandóan ellenőrzik s 50 m-enként főtéfúrásokat végeznek.

De ezen a két kiragadott eseten túlmenően is lehetne példákat felhozni arra hogy egyre inkább nagyobb és nagyobb felelősséget éreznek az illetékes szervek a rájuk bízott készletek iránt és igyekeznek azt a legkisebb veszteséggel, a legnagyobb kihozatallal letermelni.

Ezt a célt szolgálja a megfelelő nyilvántartás is. A jó készletnyilvántartás nemcsak a földtani szolgálat munkáját könnyíti meg, hanem a termelés tervezése és a lebonyolítása részére is nélkülözhetetlen adatokat szolgáltat.

A Pécsi Szénbányászati Trösztnél kifejlesztett kartoték rendszer alapján bármely időpontban összeállítható a Tröszt nyersanyag mérlege. A tömbök kartonjait rendszeresen vezeték és kiegészítik. Ennek volt köszönhető, hogy a Pécsi Szénbányászati Tröszt mérlege rekord-idő alatt, már január hó végére elkészült. Hasonló kartoték rendszert vezettek be a Dorogi Szénbányászati Trösztnél is. Ajánlhatjuk, hogy a többi területeken is ezek valamelyikét, vagy hasonló rendszert alkalmazzanak és az éves mérleg sokkal gyorsabban fog elkészülni.

A tapasztalat az — s ennek nyomatékos figyelembevételét ajánljuk — hogy azok a mérlegek készülnek el a legnagyobb erőfeszítéssel, és sikerülnek a legkevésbé, amelyeket kampányszerűen, az év végén, vagy az ún. mérlegidőszakban, rohammunkával készítenek.

Nem egy mérlegkészítő szerv van az országban, melynek geológus szolgálata a mérlegmunkát és azt az időszakot, amikor a mérleg összeállítására kerül sor, az egész évi munka eredményeinek egyszeri felmérési időszakának tekinti.

Helyes volna, ha a kutató vállalatok havonta, vagy negyedévenként, a kutatások okozta készletváltozásokat pontosan megállapítanák és az alap- táblázatokon rögzítenék.

De ugyanígy, a bányászati szerveknél működő földtani szolgálatok geológusainak is, folyamatosan kellene rögzíteni a készletekben bekövetkezett változásokat.

A jelenlegi gyakorlat szerint, sokan az év végén állnak neki az éves kutatási és termelési földtani munkák eredményeinek összeállításához, amikor a rész vizsgálati eredmények emlékezete már megfakult, vagy amikor az esetleg felvetődő problémák nem ellenőrizhetők, nem feleleveníthetők, mert a szóbanforgó fúrólukát befejezték, a vágatot beomlasztották.

Általánossá kellene tenni azt, hogy a készletváltozásokat negyedévenként, vagy ha úgy adódik, egy-egy területi egység kutatásának befejezése alkalmával, vagy letermelése után zárják le és rögzítsék.

Mint már utaltunk rá, az 1962. év változásairól készült mérlegek általában jók, megfelelőek. Ki lehet emelni azokat a mérlegeket, amelyeket a bizottság dicsérettel fogadott el. Így a köszén készletmérlegek közül a Dorogi, Oroszlányi, Tatabányai, Pécsi, Komlói medence mérlegét, továbbá a Borsodi, Ózdi területek mérlegeit.

Másik fontos energiahordozónk, a kőolaj mérlegét ugyancsak dicsérettel fogadta el az Országos Ásványvagyon Bizottság illetékes szakbizottsága.

Az érces mérlegek közül a Gyöngyösorszi, Recski bányák és az Ércfeltároló Vállalat mérlegét kell megemlíteni, melyeket dicsérettel vett tudomásul az Érckészlet Szakbizottság.

A bauxit mérleg, mint minden évben, igen jó összeállításban különösebb hiba, változtatás nélkül került elfogadásra.

A nem érces ásványi nyersanyagok sorából a Dunántúli Ásványbánya Vállalat és a Hegyaljai Ásványbánya Vállalat által összeállított mérlegeket kell, mint dicséretre méltókat, kiemelni.

Az építő és útépítő nyersanyagok mérlegei általában megfelelő módon készültek. A legmegbízhatóbb a Kő- és Kavicsipar mérlege.

Hibák, hiányosságok

Az előbbieken jobbra a dicséret hangján emlékeztünk meg az 1963. I. 1-i mérlegmunkáról. Annak érdekében azonban, hogy az említett eddigi fejlődés ütemét törés ne érje és még tovább fokozzuk az éves készletmérlegek helyességét, megbízhatóságát, az alábbiakban foglaljuk össze azokat az általános hibákat, hiányosságokat, melyek a mérlegek felülvizsgálata, tárgyalása során megmutakoztak.